

אור הצדיק

יוצא לאור ע"י ישיבת "תפארת צדיק" ע"ש מוהר"ן מברסלב
בראשות הרה"ג רבי יוחנן נתן שליט"א

בס"ד בר"ה

ערב שבת קודש פרשת תרומה
ה' אדר ה'תש"ע
הפטרה: ו-ה' נתן
גליון כז

דבר העורך

"מבית ומחוץ תצפנו" – כל תלמיד חכם שאין תוכו כברו, אינו תלמיד חכם (מסכת יומא עב). במסכת ברכות (דף כח) מסופר, כשהיה רבן גמליאל נשיא, הכריז ואמר, שכל תלמיד שאין תוכו כברו – אל יכנס לבית המדרש. וכך היה. רק כאשר עברה הנשיאות לידי רבי אליעזר בן עזריה, סולק "שומר הפתח" מדלת בית המדרש, וניתנה רשות לכל מי שרוצה בכך, להכנס וללמוד תורה. ובמהרה התווספו ארבע מאות ספסלים בבית המדרש.

אם כן, נשאלת השאלה: מי היה זה אותו "שומר הפתח" שהיה מסוגל להבחין בכל תלמיד אם תוכו כברו? הרי בשביל זה היה עליו להיות בעל רוח הקודש! על שאלה זו עונה הרבי מסדיגורה, וזה לשונו: דלתות בית המדרש נסגרו עם מנעול ולא ניתן היה לאיש להכנס. אולם, כל תלמיד שבאמת רצה ללמוד בבית המדרש, והיה רציני בשאיפה פנימית גדולה בלימוד התורה – היה נוקט בכל האמצעים והפעולות, ופורץ גדרות, כדי לחזור פנימה [כגון הלל, שעלה על גג בית המדרש ושמע דברי תורה דרך הארובה], ואם התלמיד עשה הכל כדי שיוכל להכנס, הרי זו ההוכחה הברורה שתוכו כברו.

מובא עוד תירוץ על כך בשם האדמו"ר רא"מ מגור זצ"ל, שעצם ציוויו וכרוזו של רבן גמליאל – זהו היה שומר הפתח. תלמיד שלא הרגיש עצמו כשר לחלוטין וראוי להכנס, היה מתיירא ולא היה נכנס כלל, אפילו שהדלת היתה פתוחה.

ה' יזכינו למעלה זו,

ונזכה שכל בר ישראל יהיה תוכו כברו, אמן.

זמני כניסת ויציאת השבת

לרבינו	יציאת ש"ק	כניסת ש"ק
תם	18:06	16:53
ירושלים:	18:06	16:53
תל אביב:	18:07	17:09
חיפה:	18:06	16:58
באר שבע:	18:08	17:08

כתובת המערכת: אבני החושן 31 מודיעין
מיקוד: 71700 טל': 050-3022212
דוא"ל: tiferet_tzadik@walla.com

נתן לקבל הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל

נא לשמור על קדושת הגליון, הגליון טעון גניזה!
נא לא לקרוא בזמן התפילה!

דבר ראש הישיבה

על פרשת השבוע

הוא הנותן לך כח לעשות חיל

בפרשתינו, התורה מצוה על בניית המשכן. בכל עֲשִׂית הכלים נאמר "ועשית", "ועשו". אבל במנורה נאמר "תיעשה המנורה" – תיעשה מאליה (רש"י). למה השתנתה המנורה משאר הכלים, שנאמר בה "תעשה"? עיין רש"י מה שפירש בזה. ומוהר"ן ז"ל (ליקוטי הלכות הל' שבת ג) מבאר לעובדה ולמעשה, שאדם העושה משא ומתן או מלאכה, צריך להרים ידו ל-ה' יתברך ולשעבד אליו משבתו, עשיתו ודיבורו, ולהאמין באמונה שלימה שאין האדם עושה כלל, ואין הפרנסה נמשכת על ידי העשיה הגשמית כלל, רק הכל בכחו יתברך, שהוא הנותן לך כח לעשות חיל. ו-ה' יתברך יכול לתת לאדם את פרנסתו מבלי לעשות שום השתדלות בפרנסה, רק ה' יתברך חפץ שתהיה בחירה, לכן עשה הסתרה בעולם, שאדם מוכרח להשיג את פרנסתו על ידי השתדלות. אבל עליו להאמין, שלא העבודה מביאה את הפרנסה. ויש בזה סודות וכוונות גדולות בכל ענייני משא ומתן ומלאכות, כי מבררים בירורים וניצוצות קדושה על ידי המשא ומתן, ובשביל זה לבד צריכים לעשות מ ע ט משא ומתן או איזו מלאכה, כי כך רצונו יתברך, וכמאמר רבותינו ז"ל: טוב תורה עם דרך ארץ. אבל באמת, אין האדם עושה כלל, ואין הפרנסה נמשכת על ידי עשיה גשמית כלל.

וכשיודעים זאת באמת ובאמונה שלימה, על ידי זה ממשיכים את קדושת שבת לששת ימי החול, ועל ידי זה מקדשים את ימי החול בקדושת השבת, וזוכים שיהיו המלאכות שעוסקים בהן בימות החול בבחינת 'מלאכת המשכן', שנאמר בו: "הוקם המשכן", וכן במנורה – "תיעשה המנורה", וכן בבית המקדש – "והבית בהבנותו", שאף שנבנה על ידי אדם, אין זה נחשב על ידי האדם כלל, רק הכל בכחו יתברך. ולפי זה, מובן מדוע כתבה התורה במנורה "תיעשה", לרמז שיש עשיה, שהיא בבחינת 'תיעשה מאליה', שעל ידי האמונה של האדם שהכל בכחו יתברך והוא פועל הכל – נחשב לו כאילו נעשתה המנורה מאליה.

ה' יעזרינו ברחמיו, לעסוק במלאכה בששת ימי החול מתוך אמונה ש-ה' יתברך הוא הנותן לנו כח לעשות חיל, והכל רק מכחו יתברך, ועי"ז נזכה למשוך קדושת שבת על ששת ימי החול, אמן.

תאריכי פטירת הצדיקים

שבט

- י- ר' אברהם ענתבי, ר' ישעיה אולאי (סב החיד"א)
- י- ר' ישראל עני, משה רבינו ע"ה
- י- ר' אריה לייב, ר' יוסף דוד הלוי ט- ר' יהודה החסיד
- י- ר' דוד אלקלעי, ר' גרשון אשכנזי
- י- ר' משה פרדו, ר' חיים יוסף דוד אולאי (החיד"א)

דברי הרב שמואל שטרן שליט"א

כך הוא הדבר בעבודת ה' – כשאדם עושה חסד עם אחרים ומלמדם תורה ומחזק אותם, אז הוא זוכה שתורתו תתברך. כי על ידי שמלמד אחרים, זוכה לקבל שכל חדש ולב חדש, מכיון שהוא מחסיר מעצמו, מזמנו ומכוחו, אך על ידי זה זוכה לשכל ולב חדשים. לכן, עיקר הצדקה הוא עבור המשכן שבונה הצדיק, כי כשאדם בונה משכן לעצמו ולא משתתף בבניין והמשכן של הצדיק, אז אינו זוכה בהשראת השכינה. וכשאדם עושה צדקה וחסד עם אחרים, הן בגופו, הן בממונו והן כשמלמד אחרים אז עיקר הצדקה שעושה צריכה להיות קשורה עם המשכן של הצדיק, ועל ידי זה יתקרבו הרחוקים אל הצדיק ואל המשכן. לכן נאמר: **ויקחו לי תרומה** – התרומה שמביאים אל משה, היא ל-ה' יתברך, והיא מגיעה דרך משה. לכן יש ברכה מיוחדת כשנותנים את הצדקה לצדיק, ועל ידי זה בונים את היכל הקודש בגשמיות וברוחניות, **במהרה בימינו אמן.**

"ויקחו לי תרומה" – כל אדם שמביא תרומה למשכן, זוכה להשתתף בהיכל הקודש ולבנות מקום לשכינה. רבינו הקדוש אמר פעם לאנשיו: "מה לכם לחשוב מחשבות, אין אתם צריכים כי אם לתת אבנים וסיד ואני בונה מהם בניינים נפלאים ונוראים". (חיי מוה"ר"ן רצג). פירוש הדברים הוא, שכאשר אנו מקושרים לצדיק, אז הצדיק עושה מן התורה והתפילה והמצוות שלנו בניינים נפלאים בקדושה, כי הוא הבונה את המשכן. וזהו שכתוב (ליקו"מ, תורה ב): **"ויביאו את המשכן אל משה"** – שצריך לקשר את כל התפילות לצדיק הדור, שהוא בונה את המשכן, כי רק הוא יודע איך לחבר ולתקן את איברי השכינה הקדושה ולבנות את בניינה לקומה שלימה. ובתורה עא כותב רבינו הקדוש: **"לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו"** – סופי תיבות **תרומה**. כי תרומה, היינו צדקה, שהיא נדיבות לב, כשאדם נודב את לבו למשכן שמקים ובונה הצדיק, אז הוא זוכה לבקר בהיכלו ולחזות בנועם ה', כי ההיכל נבנה מתרומות הלב שלנו. לכן, דבר גדול הוא **נתינת צדקה** לכל ענייני צדיק האמת, כי אז בונה ומשתתף בהיכל הקודש ובמשכן שבונה הצדיק.

פניני הזהר לשבת קודש

רב יוסף, כשירד לבבל, ראה בחורים רווקים שנכנסים ויוצאים במקום שנמצאות שם נשים נאות, ולא חוטאים. שאל אותם: וכי אינכם מפחדים מיצר הרע? ענו לו: אנחנו לא באנו לעולם ממחשבות רעות, אלא ממקור הקדושה, שהרי אמר רב יהודה אמר רב: מי שמקדש עצמו בזמן המצוה, זוכה לראות בנים קדושים, בנים מעולים שלא מפחדים מיצר הרע. רבי אבא אמר: מה פירוש הפסוק "ואת שבתותי קדשו" (יחזקאל כ כ) – קדשו עצמכם בשבתות בזמן המצוה. ולכן מי שיוצא לדרך שיש בה נשים וכיוצא בזה – ישפיל את עיניו, וידע שיש חמימות גדולה של הדרך ויצר הרע יכול לשלוט עליו, חס ושלום. פרשת וירא (דף קיב א) מדרש הנעלם

אותו רוח עליון השורה על האדם והוא שמח ומתענג בו, כך יהיה שמח לעולם הבא. כי כמו שהאדם בשבת קודש בעולם הזה מקדושה עליונה השורה עליו, כך אותה קדושה עליונה תועיל לו ושמח אותו לעולם הבא. וכשמשלים את כבוד השבת כפי הצורך – ה' יתברך אומר עליו את הפסוק: "ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר" (ישעיה מט ג). פרשת ויקהל (דף רט א)

עצות משובאות

יראה

צריך לשמור עצמו מיראות חיזוניות, שלא יפול עליו יראה משום דבר שבעולם. וכשבא עליו יראה ופחד – יזכור מיד את יראת ה' יתברך ופחדו הגדול, וימשיך על עצמו יראת ה' כל היום תמיד, ועל ידי זה יוכל להתפלל עם כחות, להוציא בכח גדול את תפילתו ותהיה תפילתו בבחינת רעמים, ויזכה לשמוע היטב מה שמוציא מפיו, ועל ידי זה יזכה לשמחה, לעשות את כל המצוות בשמחה גדולה – מהמצוה בעצמה. ועל ידי זה יזכה לדעת לבטל כל הגזירות, אפילו אחר גזר דין, חס ושלום. גם צריך לשתף את האהבה עם היראה כדי לזכות לכל הנזכר כאן. כי עיקר ההתגברות הוא על ידי האהבה, אך אף על פי כן צריך להקדים את היראה. (ליקוטי מוה"ר"ן ה, ד ה)

עיקר היראה הוא הבושה, שיתירא ויתבייש מ-ה' יתברך לבל יחטא, חס ושלום, כי הבושה היא מעלה גדולה מאד, ועל ידי הבושה והיראה זוכים לתפילה בכוונה, שעל ידי זה זוכים להשיג הנסתרות שבתורה. ועל ידי זה זוכים לשמחה, ועל ידי שמחה – עיקר העזות וההתחזקות, שעל ידי זה דווקא זוכים להתקרב לצדיקי אמת, שעל ידי זה זוכים לאמונה שלימה, שהיא עיקר הכל, ככליות הקדושה. (כב)

זהירות מגאווה גם כשמקיים מצוה

החלו לבזותו על כך, ומיד עמדו ותפשו אותו, וסחבו אותו בידי וברגליו אל רב העיר, ושטחו בפניו את כל הסיפור. שומע הרב ומתחלחל: מה?! כסף הוא דורש, ועוד סכום כזה? לא יקום ולא יהיה, אפילו פרוטה לא לתת לו! עליו להחזיר את כל הכסף לאלמנה מיד!! כששמע זאת ר' זושא, מיהר והוציא מכיסו את כל הכסף שקיבל מרבו עבור חתונת בתו, ואחד מקרובי האלמנה שהיה במקום, הוציא מידו את הכסף תוך כדי שהוא פולט לעברו מילות גנאי, ואף מבזה אותו במעשים על כל מה שעולל. וכך יצא ר' זושא מאותו מקום בהשפלה ובכביון.

באחד הימים, הזדמן לרבו של רבי זושא להגיע לאותה העיר שביוזו את תלמידו, וכשישב לשוחח עם רב העיר, סיפר לו את כל מה שארע עם תלמידו, ושאל אותו: האם כך נראים התלמידים של כבודו, מוצאים אבידה ותובעים שכר טירחה על ההחזרה? מיד הבין רבו של ר' זושא מה עשה תלמידו עם הכסף שנתן לו. וכשחזר הרב לביתו, שלח לקרוא לר' זושא, ואמר לו: אשריך על המעשה שעשית! בזכותך זכו הזוג להקים בית בישראל, ושימחת לב אלמנה. אבל... מדוע דרשת שכר טירחה?? אמר לו ר' זושא: **כאשר הודעתי לאנשי העיר שמצאתי את הכסף, נכנס בלבי יצר הרע והחל לומר לי: זושא, עשית מצוה גדולה שעוד לא זכה איש לעשות מצוה כזו! אשריך, אתה גדול הדור, אין כמוך בעולם כולו! וכן כששיבחו אותי אנשי העיר, הרגשתי שאני עומד ליפול לגאווה וכבוד. ולכן החלטתי לשבור את היצר, וביקשתי שכר טירחה, ועל ידי כך קיבלתי בזיונות והשפלות, ובזה ניצלתי מהגאווה והכבוד, ונצחתי את היצר.**

למדים אנו מהסיפור, שגם אם עושים אנו מעשה טוב ומקבלים בתמורה בזיונות, יש לשמוח על כך, ובוודאי שלא לחפש שישבחו אותנו על המעשים הטובים שעשינו.

מספרים על רבי זושא זצ"ל, שכל ימיו היה מסתפק במועט והיה עובד את ה' בשמחה. והנה כשהגיעה בתו לפירקה והיתה צריכה להתחתן, לא היה לאביה כסף לחתן אותה, אך ר' זושא שם בטחונו בבורא עולם, והמשיך ללמוד תורה בדביקות. הדבר נודע לרבו, ורבו שלח לו משהוא שיזמינו לביתו. מיהר ר' זושא והלך לבית רבו. כשהגיע לביתו, הגיש לו רבו 300 רובל ואמר לו שישתמש בכסף זה כדי לחתן את בתו.

רבי זושא יצא בשמחה מבית רבו, והודה ל-ה' יתברך שעזר לו להשיג סכום כסף נכבד כדי לחתן את בתו היקרה. והנה כשהלך בדרך, הגיע לאיזה מקום, ושמע קול המולה. צעקות וקולות של בכי בקעו מאחת האכסניות. הלך ר' זושא לראות מה מתרחש שם, וכשהגיע, סיפרו לו שיש איזו אשה אלמנה שבתה הגיעה לפירקה, והשתדכה עם איזה בחור, והאלמנה הבטיחה לתת לזוג 300 רובל, והיום יום חופתה, הכל כבר מוכן לחתונה. וכשבאה האלמנה לתת לחתן את הכסף, גילתה שהכסף נעלם, ומאחר שאין לה כסף לתת להם, מסרב החתן להתחתן עם בתה. וכעת היא צועקת ובוכה על הגזירה שנפלה עליה. כששמע זאת ר' זושא, השתיק מיד את כולם, ואמר להם בשמחה: אני מצאתי את הכסף האבוד, תאמרו לאלמנה שתבוא ותיקח את כספה!

מיהרה האלמנה בהתרגשות, ובאה לפני רבי זושא והחלה לשבח ולפאר אותו על המעשה שעשה, וכל אנשי העיר הצטרפו אליה והיללו גם הם את ר' זושא. לאחר מכן ביקשה ממנו האלמנה שישביב לה את כספה, כדי שתמהר לתת אותו לחתן, ויוכלו להתחיל בחתונה, אך ר' זושא לא מיהר לתת לה את הכסף, אלא ביקש תחילה שכר טירחה על כך שמצא את הכסף. וכולם תמהו: מה?! מעולם לא שמענו שלוקחים שכר טירחה על מצוות השבת אבידה! ר' זושא התעקש, ודרש שיתנו לו רבע מהסכום שמצא... סבלנות כולם בקעה, והחלו לרתוח על חוצפתו של ר' זושא, ללא בושה הוא מעז לדרוש סכום כזה מאשה אלמנה וגלמודה.

(דרשה לשיראל)

על ידי גאווה אין יראה
על ידי לימוד 'שולחן ערוך' באים ליראה
הריבית מפסיד היראה

המשך סיפורה של רחל ג' מהגליון הקודם

כך היא מספרת בזו הלשון לאחר שבחסדי ה' נצלה ושבה לחיים: "מיד אחרי יציאת הנשמה, אחז בי מישוה ולקח אותי עמו דרך מנהרה ארוכה. להיכן מובילים אותנו? שאלתי. לגיהנם, השיב לי בקצרה. הרי חיללת שבת ולא התנהגת בצניעות, אין מקומך אלא בגיהנם. פחד נורא נפל עלי. התחלתי לצעוק: עזוב אותי, הנח לי, יש לי ילדים קטנים עדיין, אני אשה צעירה. אך הוא נשאר אדיש לצעקותי, ואמר: מכאן לא חוזרים. והמשיך למשוך אותי. לפתע נזכרתי, שהרי הייתי באומן. התחלתי לצעוק בכל כחי: הייתי אצל רבי נחמן באומן, שהבטיח למי שיבוא על קברו ויאמר התיקון הכללי – יוציא אותו משאול תחתיות. בשלב הזה הוא נעצר, ושאל אותי: את בטוחה שהיית אצל רבי נחמן? בוודאי, אמרתי, לפני חודשים ספורים. טוב, הוא אמר, אם כך, צריך לברר את זה. לאחר זמן קצר... פתאום הופיע אור בהיר, מסנוור, בלתי ניתן לתיאור, אשר יורד ממרום. לא יכלתי להביט בו, אך מתוך האור אני שומעת: נכון, היית אצלי, על כן אני אחזיר אותך לחיים. אבל בתנאי שתקבלי על עצמך עול תורה ומצוות, ותקיימי את הכתוב בספריי. וכן תפרסמי את מה שעבר עלייך. המלוה שלי החזיר אותי חזרה, ובדרך אמר לי: את לא יודעת אצל מי היית! רבי נחמן הוא צדיק כזה, שמושל פה בכל! זהו סיפורי בשלימות. ב"ה היום אני בעלת תשובה גמורה, ביחד עם בעלי וילדי ע"פ דרכו של רבינו נחמן מברסלב.

- 02-9950000 לשמיעת שיעורי ברסלב בשפות שונות
- 052-3476706 גמ"ח קונטרסים ודיסקים
- 052-3635951 גמ"ח לימוד לעילוי נשמת
- 054-7280433 גמ"ח תפילין
- 052-6713201 מוהל מוסמך ירא שמים
- 02-5810010 שידוכים לשם שמים
- 1-800-255-522 מוקד הישועות
- www.shabes.net אתר השבת הישראלי

ימי הפורים מתקרבים,

כיצד מתכוננים לימים קדושים אלו?

חלק א:

מובא בשם מוהרנ"ת ז"ל שאמר, שארבעים יום קודם פורים צריכים לצעוק: "הצילני מקליפת עמלק". ועל ידי זה זוכים לקבל קדושת פורים כראוי, שבו מתגלית הארת מרדכי ואסתר. מה זה קליפת המן עמלק? ואיך זה שייך לכל אחד, שעל זה מתפלל שינצל מקליפה זו? "קליפת" עמלק יש לה הרבה אופנים, ונדבר בע"ה מאופן אחד, ויהי רצון שיהיה לתועלת ולמעשה.

אצל המן הרשע, רואים שהיה לו שפע גדול מאד. הוא היה עשיר גדול, שהרי שקל לאחשוורוש עשרת אלפים פכר כסף, וגם היו לו בנים רבים, וכמו שכתוב: "ויספור... את כבוד אושרו ואת רוב בניו". ודורשים חכמינו ז"ל, שהיו לו 208 בנים, וגם היה לו כבוד שאף בר נש לו זכה לו, שהיכן שהגיע – היה בידו צו מלכותי שצריך להתשחות אליו. ובפועל, המן היה המלך ולא אחשוורוש, שהרי אחשוורוש מסר לו את הטבעת לעשות כטוב בעיניו. אם כן, המן היה צריך להיות המאושר והשמח ביותר בעולם. ורואים דבר פלא, כשרואה המן שמרדכי – יהודי אחד – לא משתחוה לו, הוא אומר: וכל זה אינו שוה לי! המן רואה רק את החסרון שלו [אפילו שהוא מאד קטן], ולא רואה את המעלות שיש לו [אפילו שהם רבים]. וקליפה נוראה זו נמצאת בלבו של כל אחד ואחד מאיתנו. ה' יתברך ברחמיו משפיע בכל אחד ואחד מאיתנו בריאות, חיים, פרנסה, בנים, כשרונות וכו' וכו', ואפילו שיש קצת חסרונות, אבל מה זה לעומת הטוב שקיבלנו?! ובטבע האדם לראות רק את החסרונות, ולהתלונן ולבכות, ולא לראות את המעלות והטוב. וזה נוגע לענייני גשמיות ורוחניות (תורה, תפילה וכו') כאחד. מי שלא רואה את הטוב אפילו שהוא מצליח ברוחניות בהרבה דברים, הא רואה רק חסרון! ופגם זה הוא למעשה שורש החורבן. כשהמרגלים חזרו וסיפרו בגנות הארץ, ובכו בכיה של חנינם, אמר הקדוש ברוך הוא: אתם בכיתם בכיה של חנינם, אני אקבע לכם בכיה לדורות. חס ושלום. ולצערינו עד היום לא נגמרה בכיה זו, כיון שהפגם הזה עדיין לא תוקן – עדיין יש שמתלוננים במקום להגיד תודה ולראות את הטוב. וזהו שצריך לצעוק "הצילני מקליפת המן עמלק", שנפסיק לראות חסרונות, ונזכה להתחזק בזה לראות רק טוב, ואז יתוקן גם שורש גלות הארוכה, ונזכה בקרוב לראות הפלאות בגאולה השלימה בנחת וברחמים. אמן.

שאלות למדור זה יש לשלוח
לכתובת המערכת או לדוא"ל

הגליון מוקדש

לעילוי נשמת חברינו לישיבה

שמעון שי ז"ל בן רוזה שתחי'

נלב"ע ב-כ"ג שבט ה'תש"ע

ת.נ.צ.ב.ה